

רע"פ 512/22 - חאלד דגמש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 512/22

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: חאלד דגמש

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפוב-ע"פ 1904-10-21 מיום 8.12.2021 שניתן על ידי השופטת העמיתה ד' ברלינר והשופטים ש' יניב ו-י' טופף

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופטת העמיתה ד' ברלינר והשופטים ש' יניב ו-י' טופף) ב-ע"פ 1904-10-21 מיום 8.12.2021, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (השופט ע' מסארווה) ב-ת"פ 653-12-20 מיום 22.8.2021.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 24.11.2020 בשעה 3:50 לערך, המבקש התפרץ באמצעות מפתח מותאם לדירת מגורים נעולה, הממוקמת ברחוב רלב"ג בתל אביב (להלן: הדירה), בה מתגוררים המתלונן ושלושה שותפים נוספים. המתלונן הבחין במבקש, אחז בו, וביקש משותפיו להזעיק את המשטרה, ובעוד המבקש מנסה לחמוק ולהימלט מהדירה - המתלונן ושותפיו אחזו בו עד הגעת המשטרה.

3. בגין מעשים אלו, יוחסה למבקש עבירה של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע לפי סעיף

4. המבקש הורשע בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, לאחר שמיעת ראיות. בהכרעתו, בית משפט השלום נתן אמון מלא בעדויותיהם של המתלונן ושותפו לדירה, תוך שהדגיש כי עדות המתלונן הייתה "קוהרנטית, עקבית וסדורה", ועדות שותפו הייתה אמינה וברורה, וחיזקה את גרסת המתלונן.
- למול זאת, עדות המבקש, הותירה "רושם שלילי ביותר", והתרחיש החלופי אותו הציג, לפיו הגיע לאזור הדירה בכדי לפגוש חברה ותיקה אינו מתיישב עם ההיגיון והשכל הישר, ובפרט כאשר אין ביכולתו של המבקש למסור אף פרט מזהה אודותיה, או לספק הסבר מדוע החליט לבקרה, ללא התראה מוקדמת, בשעה 03:30 בלילה.
5. בגזר דינו, בית משפט השלום עמד על חומרת עבירת ההתפרצות, אשר אינה עבירת רכוש "רגילה", אלא גלומה בה פגיעה קשה בתחושת הביטחון והפרטיות של הציבור בכלל, ושל דרי הבית הנפרץ בפרט.
- בקביעת מתחם העונש ההולם, הודגש כי מעשי המבקש נעשו תוך תכנון מוקדם - שהרי ברשותו נמצא מפתח לדירה; כי העבירה בוצעה באישון לילה, והובילה להתלקחות אלימה בין המבקש לדרי הבית; כי אף שדבר לא נגנב בפועל - "הנזק הפוטנציאלי קיים"; וכי בחירת הדירה כיעד להתפרצות עולה כדי נסיבה לחומרה, בהיות דרי הבית אזרחים זרים, השייכים "לשכבה מוחלשת באוכלוסייה". על כן, ובהתאם למדיניות הענישה הנוהגת, בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.
- בקביעת עונשו בתוך המתחם, נשקלו לקולה נסיבותיו האישיות של המבקש, ובכללן גילו; מצבו הרפואי; "תרומתו בעבר לרשויות"; ומגפת הקורונה אשר השתוללה בכותלי בתי הסוהר, שהוסיפה "בידוד על בידוד" לתנאים בהם שהה המבקש. מנגד, בית המשפט שקל לחומרה את עברו הפלילי המשמעותי של המבקש, הכולל 16 עבירות קודמות "מכל מגוון הקשת", ובפרט הרשעתו האחרונה בעבירות איומים, גניבה והתפרצות לדירה מיולי 2019, בגינה נגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל, ממנו השתחרר כחודשיים בלבד לפני התפרצותו לדירה מושא דיונו.
- לבסוף, הדגיש בית המשפט כי "לא ניתן להשית על הנאשם [המבקש - י' א'] עונש קל יותר מהעונש שנגזר עליו במסגרת הרשעתו האחרונה" וכן כי לאחר ש"חזר וביצע עבירות דומות, לא ניתן להסתפק בענישה שנופלת מ-18 חודשי מאסר בפועל שנגזרו עליו במסגרת התיק הקודם".
6. לאור כל האמור, בית משפט השלום גזר על המבקש 20 חודשי מאסר בפועל; הופעל עונש מאסר על תנאי בן 7 חודשים התלוי ועומד נגד המבקש במצטבר, כך שסך הכל ירצה 27 חודשי מאסר בפועל; וכן 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירת רכוש מסוג "פשע" למשך שנתיים ממועד שחרורו.
7. ערעור המבקש על גזר הדין לבית המשפט המחוזי - נדחה.

נקבע, כי בניגוד לטענת המבקש, בית משפט השלום לא הגביל את שיקול דעתו עת קבע כי עונשו של המבקש

לא יפחת מ-18 חודשי מאסר בפועל שנגזרו עליו בהרשעתו הקודמת - שכן עונשו הוכתב מהתנהלותו בביצוע עבירות חרף מאסרים קודמים שריצה.

לא זו אף זו, הודגש כי גם לו התקבלה טענת המבקש לעיל, אין בכך כדי להצדיק התערבות בענישה, שהרי התוצאה הסופית בגזר דינו של בית משפט השלום - ראוייה, נכונה ומתחשבת במכלול הנסיבות והשיקולים הרלוונטיים.

8. כך גם, נדחתה טענת המבקש לפיה אלמלא בית משפט השלום הגביל את שיקול דעתו, היה מפעיל את עונשו המותנה בחופף, לכל הפחות באופן חלקי. הובהר, כי בהתאם להוראות סעיף 58 לחוק העונשין, הכלל הוא שמאסר על תנאי יחול במצטבר לעונש המאסר שנגזר על נאשם בשל עבירה נוספת, ובמקרה דנן, ובפרט משהמערער ביצע את העבירה הנוכחית חודשיים לאחר שהשתחרר ממאסר, אין כל הצדקה לחרוג מכלל זה.

9. מכאן הבקשה שלפניי.

ככל שניתן להבין מטענות המבקש, אשר אינו מיוצג בהליך זה, נטען כי הוא לא ביצע את העבירה; כי הורשע בבית משפט השלום - "ללא שום הוכחה"; וכי משפחתו סובלת בעקבות הרשעתו, באופן המצדיק מתן רשות ערעור.

דיון והכרעה

10. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית או סוגיה ציבורית רחבת היקף החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים בהם מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי צדק שנגרם למבקש (רע"פ 1297/22 ממנ' נ' מדינת ישראל (1.3.2022); רע"פ 1383/22 גאבר נ' מדינת ישראל (8.3.2022)).

11. לאחר שעיינתי בהכרעות הערכאות הקודמות, נוכחתי כי הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה האמורות - ודי בכך כדי לדחותה.

הבקשה נטועה בדל"ת אמות עניינו הפרטני של המבקש, ואין היא מעלה שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינו. אף לא מצאתי כי מתקיים חשש מפני עיוות דין או אי צדק הנגרם למבקש. לבסוף, גם העונש אשר הושת עליו מאוזן ואינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת.

12. מעבר לנדרש, אציין כי אף לגופו של עניין, הכרעות הערכאות הקודמות - מקובלות עליי. המבקש התפרץ באישון לילה לדירת מגורים נעולה במטרה לבצע גניבה, מעשיו נעשו תוך תכנון מוקדם וברשותו נמצא מפתח לדירה

אליה פרץ. התפרצותו הובילה להתלקחות אלימה בינו לבין דרי הבית, ונזק הגניבה נמנע אך בשל תושייתם.

אין להמעיט בחומרת מעשים אלו, וכפי שנקבע לא אחת, יש להחמיר בעונשם של המבצעים עבירות גניבה והתפרצות, המערערות את ביטחונם של האזרחים ופוגעת בפרטיותם של נפגעי העבירה (ראו, בין היתר רע"פ 6607/21 חסון נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (21.10.2021); רע"פ 7658/18 זוהר נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (1.11.2018); רע"פ 1774/20 אלפקיר נ' פרקליטות המדינה, פסקה 7 (11.3.2020)).

כך ביתר שאת, כאשר לחובת המבקש הרשעות רבות, בין היתר בעבירות רכוש, ועת ביצע את העבירה מושא ענייננו כחודשיים בלבד לאחר שהשתחרר ממאסרו האחרון. משכך, אין כל ספק כי העונשים שריצה בין כתלי בית הסוהר בעבר לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות, וממילא לא שוכנעתי כי עונשו חורג באופן קיצוני מרמת הענישה הנוהגת, ודאי שלא באופן שיש בו כדי להצדיק מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי".

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ' באדר ב' התשפ"ב (23.3.2022).

ש ו פ ט